

Εἰς Βερολῖνον

Ἀπῆλθομεν δὲ τῇ 8)20 Ἰουλίου κατὰ τὰς 6 τὸ πρωῒ, καί, καταπλεύσαντες εἰς τὰς 2¹/₄ εἰς Φρειδεरिकίαν, ἀφίχθημεν τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς 9 ³/₄ εἰς Ἀμβουργον καὶ κατελύσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης, ἔνθα διεμείναμεν μίαν ἡμέραν, καὶ ὁ Πρόξενος ἡμῶν κ, Γόρισσεν, δύο μεγάλας ἀνθοδέσμας πέμψας εἰς τὰς θυγατέρας μου, μᾶς περιέφερεν εἶτα ἐπὶ λέμβων καὶ ἐφ' ἀμάξης διὰ τῶν λιμνῶν καὶ τῆς πόλεως, καὶ μᾶς παρέθηκε πρόγευμα εἰς τὸ Elster pavillon, καὶ εἶτα γεῦμα εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ἑλβης. Τῇ δὲ ἑπιούσῃ 10)22 Ἰουλίου, ἀπελθόντες κατὰ τὰς 11, ἐπεστρέψαμεν εἰς Βερολῖνον τὸ ἑσπέρας.

Περὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Εὐγενίου, ὅστις, περατώσας τὸν χρόνον τῆς ὑποχρεωτικῆς του στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἀπεφάσισε, πρὸς μεγάλην μου λύπην, ὅλως παρ' ἡλικίαν του, καὶ ἀπ' ἐναντίας τῶν προτροπῶν μου, ἐξ ἐνθαρρύνσεων δ' ἃς ἔλαβεν ὑπὸ τῆς ἐπικείας τοῦ Βασιλέως, νὰ μείνῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, στρατιώτης ὢν ἀπλοῦς τότε δ' εἰς ὑπαξιωματικὸν προβιβασθεὶς (!), κατετάχθη εἰς τὴν ὀλίγον μετὰ ταῦτα συστάσαν Σχολὴν τῶν Ὑπαξιωματικῶν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη μετὰ νεανιῶν, τῶν πλείστων ἀγραμμάτων, διδάσκων μᾶλλον ἢ διδασκόμενος, ἀλλὰ καὶ τ' ἀνθηρότερα ἔτη τῆς ζωῆς του μάτην κατατροίβων.

Τῇ 25 Ἰουλίου (ν.) τὰς θυγατέρας μου, προσκληθείσας ὑπὸ τῆς κυρίας v. Krause. συνώδευσα εἰς τὸ ἐν Πομμερανία ὠραῖον κτῆμά της, τὸ εἰς δάση, λίμνας, λόφους πλούσιον Buchwald, καί, ἀφείς αὐτὰς ἐκεῖ, ὅπου καὶ πολυάριθμα μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ γειτονικαὶ καὶ εὐάρεστοι οἰκογένειαι ἐφάιδρουν τὴν συναναστροφὴν, ἐπέστρεψα τῇ 28 εἰς Βερολῖνον, καὶ ἔλαβον, ἅμα φθὰς, τὴν εἴδησιν, ὅτι αἱ παραχωρηθεῖσαι χῶραι εἰς τὴν Ἑλλάδα τέλος τῇ παρεδόθησαν.

Ὅτε δὲ μοὶ ἐπανεφέρει τὰς θυγατέρας μου ἡ κυρία v. Krause, παρέλαβον πάλιν αὐτὰς αἱ φίλαι ἡμῶν ἀδελφαὶ κυρία Πρέιχη καὶ

κυρία Στέγγελ εἰς Ἑλγολανδ, τὴν τερπνὴν βόρειον νῆσον, ἣτις ἔτι τότε ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Μετά τινας δ' ἡμέρας ἔλαβον ὁδηγίας νὰ συνομολογήσω τήν, ἣν πρὸ πολλοῦ διεργαζόμην καὶ παρεσκευάζον ἐμπορικὴν σύμβασιν μετὰ τῆς Γερμανίας. Ἐν ᾧ δ' εἰς ταύτην τὴν ἐργασίαν ἡμην ἐπι-
 δεδομένος, μοὶ ἐπῆλθε, βασανίζον με, ὀλγεινὸν οἶδημα εἰς τὴν
 ἀριστερὰν χεῖρα καὶ μάτην ἐζήτησα ἰατρόν, εἰς ὃν νὰ προσφύγω,
 διότι, κατὰ τὴν θερινὴν ἐκείνην ὥραν τοῦ χρόνου, οἱ πλεῖστοι
 περιηγοῦντο πρὸς ἀναψυχήν. Πρὸς παραμύθιάν μου δὲ μοὶ εἶπέ τις,
 ἔν τινι ~~συναναστροφῇ~~ ἀναναστροφῇ, εἰς ἣν ἐπὶ στιγμὰς μόνον ἐδυνήθην νὰ δια-
 μείνω, ὅτι, ἂν ἐδήχθην ἴσως, ὥς ἐφαίνετο πιθανόν, ὑπὸ ἰοβόλου
 ἐντόμου, ὅλον τὸ αἷμα ταχέως θὰ ἐδηλητηριάζετο καὶ τὸ νόσημα
 θὰ ἦτο θανατηφόρον. Τέλος, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας, κατώρθωσα
 ν' ἀνακαλύψω, ὅτι ἦν ἔτι ἐν Βερολίνῳ ὁ ἐπίσημος ἰατρός Leiden,
 καί, μεταβὰς παρ' αὐτῷ, τὸν ἐπέτυχον ἐπίσης ἔτοιμον ν' ἀποδη-
 μήσῃ μετ' ὀλίγας στιγμὰς. Μοὶ παρήγγειλε δ' ἐπιδέσμους ἀνθρα-
 κικοῦ ὀξέως ἐν ὕδατι, καὶ διὰ τούτων ἐθεραπεύθην.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου μετὰ λύπης ἐστερήθην τῶν
 ἀρίστων φίλων μου, τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσης Ῥίλβας, με-
 τατεθέντων, κατ' αἵτησίν των, εἰς Βρυξέλλας· ἀντ' αὐτῶν δ' ἦλθε
 Πρέσβυς τῆς Πορτογαλλίας ὁ Μαρκήσιος Πένναφβελ, ὃν, ὥς
 καὶ τὴν εὐγενεστάτην καὶ φιλοφρονεστάτην σύζυγόν του, ἐγνώριζον
 ἤδη ἐκ Βάδης.

Ἀπῆλθε δ' εἰς θερινὴν περιοδείαν καὶ ἄλλος τις τῶν γνωρί-
 μων μου, ἡ ἀρτίως χηρεύσασα νύμφη τοῦ Γενικοῦ ἡμῶν Προ-
 ξένου, κυρία Ἄννα Σοβερνχέϊμ, ἣν καί, ἀναχωροῦσαν, συνώδευσα
 εἰς τὸν σταθμόν. Ἀλλ' ἐκεῖ, δὲν εὔρε τὸ θυγάτριόν της, ὃ εἶχε
 προπέμψῃ μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ του, καὶ ἤδη κεκλεισμένη εἰς
 τὴν ἄμαξαν, ἔνθα τὸ περιέμενεν, ἠναγκάσθη, κινηθείσης τῆς ἄμα-
 ξοστοιχίας, ἀκουσα ν' ἀπέλθῃ, ἀνακράζουσα καὶ χειρονομοῦσα ἐν
 ἀπελπισίᾳ. Ἀλλ' ὁ εἰς τὸν σταθμόν αὐτὸν ἐπίσης συνοδεύσας φί-
 λος της κ. Landau τῇ ἐφώναζε νὰ μὴ ἀνησυχῇ, καὶ τῇ ἐπαύ-
 ριον αὐτὸς θὰ τῇ ἔφερε τὸ κοράσιον. Ἐγὼ δέ, ἰδὼν τῆς μητρὸς
 τὴν φοβερὰν θλίψιν, ἀπῆλθον ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν

της, καὶ εὗρον ἐκεῖ τὴν μικρὰν κόρην μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, ἣτις ἀπατηθεῖσα, εἶχε μεταβῆ εἰς ἄλλον ἀντ' ἄλλου Σταθμόν. Παρηγόρησα δὲ τὴν κλαίουσαν μικρὰν, καὶ τῇ ἐπαύριον ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα της ὁ κ. Landau, ὅστις καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν. Ἦτο δὲ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Πορτογαλλίας.

Πάντων τῶν συναδέλφων μου, τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, καὶ τῶν ἐν τέλει, μεθ' ὧν ἐδυνάμην νὰ συνεργασθῶ, ἀπουσιαζόντων κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἐκ Βερολίνου, ὧν δὲ καὶ μόνος, ἄνευ τῶν θυγατέρων μου, ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν τῆς νύμφης μου Λουκίας καὶ τῆς μητρὸς της κυρίας Βαλτατζίη νὰ τὰς ἐπισκεφθῶ εἰς Ἑῖβλιγγ, ἔνθα εἶχον ἐπανέλθῃ. Λαβὼν λοιπὸν τὰ κατάλληλα μέτρα, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ὑπηρεσία, ἀπῆλθον τῇ 19)31 Αὐγούστου, καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, διαμείνας ἐν Μονάχῳ (ξενοδοχεῖον τοῦ Ῥήνου), ἐπεσκέφθην τινὰς τῶν γνωστῶν μοι, οἷον τὸν πρῶτον ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Ἀθήναις Πρόεσβυν, ἥδη δὲ Βασιλικὸν Θαλαμηπόλον Perglas, τὸν Πρόεσβυν τῆς Πρωσσίας Werthern, τὸν Γραμματέα τῆς Αὐστρίας κ. Rüsswald, γαμβρὸν τῆς κυρίας Καρπούνη, τὸν ἐπίσημον Ἑλληνα ζωγράφον Γύζην, μετὰ τῆς συζύγου του, τὸ γένος Νάζου κτλ. Τῇ δὲ 2 Σεπτεμβρίου (ν.) ἀπῆλθον περὶ τὰς 11 1/2, καὶ συναντηθεὶς, συνωδοιπόρησα μέχρι Holzkirchen μετὰ τοῦ ποτὲ ἐν Ἀθήναις Γραμματέως τῆς Ῥωσικῆς Πρεσβείας, τοῦ πρωτοτύπως εὐφυοῦς Πρίγκηπος Γαγάρην, μεθ' οὗ πολλὰς ἀναμνήσεις τῶν πρὶν ἡμερῶν ἀνενέωσα.

Ἐν Αἰβλίγγ δὲ κατόκησα πάλιν, παρ' ἣ καὶ πρὶν οἰκοδεσποίνῃ, τῇ κυρίᾳ Pentenrieder, ἐντὸς μεγάλου οἴκου μεμονωμένου ἐντὸς εὐρυχώρου κήπου, ὅπου καὶ σύνοικον καὶ ὁμοτράπεζον εἶχον τὴν νεωτάτην καὶ χαριεστάτην κυρίαν Wener, ἣτις δυστυχῶς ὀλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα ἀσθενήσασα, ἀπεβίωσεν· ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς, νέος δικηγόρος, ἡξεύρων πόσον φιλικὰ αἰσθήματα ἔτρεφον πρὸς αὐτήν, μοὶ ἔπεμψε τότε ἐκ Μονάχου τὴν φωτογραφίαν της.

Μαθὼν δὲ παρὰ τῆς νύμφης μου, ἥς πᾶσαν τὴν οἰκογένειαν

εὔρον ὑγιαίνουσιν καὶ τὰ παιδιά κατὰ πάντα λόγον προκόπτοντα, ὅτι ἡ κυρία Ἄννα Ἀββότ, ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου Στεφάνου Καραθεοδωρῆ καὶ ἡ ἑξαδέλφη τῆς κυρίας Παπαρορηγοπούλου, ἡ νεωτάτη ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βαλτατζῆ, διέτριβον ἐν Reichenhall, θέσει ὡραιότατῃ κειμένη μεταξὺ ὁρέων καὶ λόφων, ἀπῆλθον ἐκεῖ τῇ 6 Σεπτεμβρίου, ἵνα τὰς ἰδῶ καὶ κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Achselmannstein.

Ἡ χαρὰ μου διὰ τὴν μετὰ πολλὰ ἔτη συνάντησιν, ἦν μεγίστη, καὶ τὴν ἐπιούσαν συναπῆλθομεν εἰς Σαλσβοῦργον, οὗ ὅμως τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς θέσεως δὲν ἐδυνήθημεν ἱκανῶς νὰ θαυμάσωμεν, ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης ραγδαίας βροχῆς. Περιελθόντες δὲ τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἐφ' ἁμάξης καὶ καλῶς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον γευθέντες, ἐπεστρέψαμεν, καὶ ἐπεσκέφθην ἐγὼ ἀκόμη ἐν Ρεϊχεγγάλλ τὰς κυρίας Seiler καὶ Λίμα, τὴν κόρην καὶ γυναικαδέλφην τοῦ ἐν Βερολίνῳ συναδέλφου μου τῆς Βρασιλίας.

Εἰς Ἀϊβλιγγ δ' ἐπανελθὼν τὴν ἐπαύριον, εὔρον ἐπιστολὴν τοῦ κ. Γεωργ. Μαυροκορδάτου τὴν χορηγοῦσαν ἦν τῷ εἶχον συστήσῃ ὑποτροφίαν εἰς τὸν ἐν Βερολίνῳ Ἑλληνα ὑπότροφον ἱατρόν, δι' ὃ ἔσπευσα νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

Τὴν δ' ἐπιούσαν 9 Σεπτεμβρίου ἔλαβον ἐξ Ἀθηνῶν διαταγὴν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως ν' ἀντιπροσωπεύσω τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τοῦ ἐπίτηδες πεμπομένου κ. Παπαγεωργίου εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολικῶν, μέλλον νὰ συνέλθῃ εἰς Βερολίνον τῇ 12 τοῦ μηνός. Ἀπῆλθον ἄρα τῇ ἐπαύριον περὶ τὰς 11 1/2 καὶ ἐν Μονάχῳ, ἐπισκεφθεὶς αὐθις τὸν Περγλάς, τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐρευνήσῃ καὶ μοὶ συστήσῃ τινὰ ἱκανὸν διὰ τὴν θέσιν Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Μονάχῳ, διότι αἱ πρὶν διακεκομμέναι σχέσεις μετὰ τῆς Βαυαρίας, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος εἶχον ἐπαναληφθῇ μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ὀφειλῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ καὶ παρὰ πολλῶν ἄλλων εἶχον ζητήσῃ νὰ μοὶ ὑποδείξωσί τινα κατάλληλον διὰ τοῦ Προξένου τὴν θέσιν.

Τῇ δὲ 11 Σεπτεμβρίου ἔφθασα εἰς Βερολίνον κατὰ τὰς 12 1/2 καί, συμπαραλαβὼν τὸν προαφικθέντα κ. Παπαγεωργίου, ἐπο-

ρεύθην εἰς τὸ Πανεπιστημεῖον, παρουσιάσθην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Συνεδρίου, καὶ 10 Μάρκας καταθείς, ἐνεγράφην εἰς τὸ Ἰνδογερμανικὸν Τμῆμα τῶν Ἀνατολιστῶν.

Τὸ Συνέδριον, συγκείμενον ἐκ διαπρεπεσιτάτων ἀνδρῶν πάντων τῶν ἐθνῶν, διήρκεσε μίαν ἑβδομάδα, πρῶτου λαβόντος τὸν λόγον ἐν αὐτῷ τοῦ εὐγλώττου Ὑπουργοῦ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως, κ. Goesler, μεθ' ὃν ἐν ἄλλοις λατινιστὶ ὠμίλησεν ὁ Gubernati, καὶ μετὰ τούτου ἰδίως συνέδεσα γνωριμίαν. Ἄλλοτε ἐπραγματεύθη ὁ κ. Windisch περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ δράματος, ἀποδείξας ὅτι ἐπήγασεν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ μεταξὺ τῶν γνωρίμων μου ἀπήντησα τὸν Γάλλον Oppert, καὶ τὸν ἐπισημότατον γλωσσολόγον Max Müller, υἱὸν τοῦ περιφήμου Ottfried, ὅστις συνεχῶς ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ ἅπαξ μάλιστα, λησμονηθεὶς, μετὰ ἐν Ἀγγλικὸν χωρίον, ὃ εἶχε παραθέσῃ, ἐξηκολούθει ὁμιλῶν ἀγγλιστί, δι' ὃ ἔπειτα ἐζήτησε συγγνώμην, εἰπὼν ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι γερμανιστὶ ὁμιλεῖ. Εἰς ἕτερον δὲ τμῆμα ἠγόρευσεν ὁ κ. Παπαγεωργίου περὶ ἀρχαίων χειρογράφων τῆς Γραφῆς. Τὸ δ' ἑσπέρας τῆς πρώτης ἡμέρας, εἰς συναναστροφὴν τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Γόσλερ, ἐγνώρισα πολλοὺς τῶν σοφῶν ξένων, ἐν οἷς καὶ τὸν νέον Ἰνδὸν Βουδιστὴν ἱερέα Schyàmäji Krschna Varman.

Εἰς τὰς 3)15 Σεπτ. παρευρέθην ἐν τῷ Κεντρικῷ Ξενοδοχείῳ εἰς μέγα γεῦμα, δοθὲν τῷ συνεδρίῳ καὶ εἰς αὐτὸ εὐγλωττότατα ὠμίλησεν ὁ Ὑπουργὸς κ. Gossler, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἐξόχως εὐφυῆς καὶ πεπαιδευμένος Γεν. Διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων κ. Στέφανς, καὶ προσέτι Ἰνδὸς ἱερεὺς εἰς τὴν σανσκριτικὴν, εἰς ἣν ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ κ. Γουβερνάτης.

Τῇ τελευταίᾳ δ' ἡμέρᾳ τοῦ συνεδρίου, ἀφ' οὗ ἀπὸ πρωΐας ὑπεδέχθην τὰς θυγατέρας μου, ἐπιστρεψάσας μετὰ τῆς κυρίας Στέγγελ ἐξ Ἑλγολανδ, μετέβην κατὰ τὴν μεσημβρίαν, μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου εἰς Πότσδαμ, καὶ ἐπεσκέφθημεν ἐκεῖ, εἴτι ἀξιοθέατον· ἐγὼ τοῖς ἔδειξα τὴν ὑπὸ τὸ Sans Souci ὑπάρχουσαν πινακοθήκην, ἥς τὴν ὑπαρξιν παραδόξως ἠγνόουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκ Βερολίνου καταγόμενοι. Εἶτα δέ, δι' ἀτμοπλοίων τὰς ὥραίας λίμνας περιελθόντες, ἀπεβιβάσθημεν εἰς Wannensee,

ὅπου εἰς μέγα προπαραγγελθὲν γεῦμα, ποικίλαι καὶ περίεργοι ἐρῶρέθησαν προπόσεις. Σύνοιδα δὲ τότε καὶ ἐγὼ ὅτι, καὶ ὥς Ἑλλην καὶ ἔνεκα τῆς διπλωματικῆς θέσεώς μου, ὥφειλον ἐπίσης νὰ εἰπῶ τινὰς λέξεις, καὶ ὠμίλησά τινα ὅλως αὐτοσχεδίως, εἰπὼν, ἔν ἄλλοις, ὅτι ὁ πρῶτος καὶ ἐπισημότερος Ἀνατολιστὴς ἦν Ἑλλην, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Καὶ εἰς ἐμὲ μὲν αὐτὸν ὅσα εἶπον οἱ κτράν ἐποίησαν ἐντύπωσιν· ἀλλ' οἱ ἄλλοι, δὲν ἤξεύρω τί παθόντες, εὐηρεστήθησαν, ὥστε καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐποιήσαντο περὶ τῆς προπόσεως λόγον αἱ ἐφημερίδες. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ἔψαλεν ἡμῖν ἱερούς τινας ὕμνους σανκριτιστὶ καὶ κατὰ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν παραδεδεγμένην μουσικὴν, κατ' ἐμὲ μονότονον μᾶλλον, καὶ οὐχὶ πολὺ συγκινοῦσαν. Αὕτη ἦν ἡ τελευταία συνέντευξις τῶν Ἀσιανολόγων.

Ἡ δ' ἐπαύριον, Κυριακὴ (6(18 Σεπτ.), ἦν ἡμέρα πένθους διὰ τὸ διπλωματικὸν σῶμα τοῦ Βερολίνου, διότι συνωδεύσαμεν τὴν κηδεῖαν τοῦ προσφιλεστάτου ἡμῶν συναδέλφου, τοῦ συνετοῦ καὶ πολυπείρου Πρέσβεως τοῦ Βελγίου Βαρώνου Nothomb.

Ἀπὸ τινος καιροῦ ἤδη ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ δημοσίου θεάτρου Πολλίνης, φίλος ὢν τῆς οἰκοδεσποίνης μου, τῆς ὡραίας κυρίας Φιλίππης, συνέλαβε τὴν ἰδέαν, πιθανῶς κατὰ προτροπὴν αὐτῆς, τοῦ ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ τὴν γερμανικὴν μετάφρασιν ἑνὸς ἐκ τῶν ἐμῶν δραμάτων, ἃ ἐγνώριζεν ἡ κυρία Φιλίππη. Διὰ τοῦτο, ἐπιδιώξας στενωτέρας μετ' ἐμοῦ σχέσεις, ἐνήργησε νὰ προσκληθῶ, ὥς δῆθεν δραματογράφος, εἰς τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τελουμένην πεντηκονταετηρικὴν πανήγυριν τῆς ὑπὸ τοῦ Γάλλου Maurice διευθύνσεως τοῦ ἑτέρου τῶν ἐν Ἀμβούργῳ θεάτρων, τοῦ ἐπικαλουμένου τῆς **Θαλείας**. Δεχθεὶς λοιπὸν τὴν πρόσκλησιν, ἵνα γνωρίσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἐκεῖ θεατρικά, μετέβην εἰς Ἀμβούργον τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης 17)29 Σεπτεμβρίου. Ἦν δὲ περιεργοτάτη ἡ ὄψις τῆς πόλεως. Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας αἱ ἐπισημότεραι ὁδοὶ ἦσαν κατάκοσμοι, διὰ στεφάνων καὶ σημαίων, ὥς ἂν ἐπρόκειτο τροπαιοῦχος νὰ εἰσελάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ. καὶ μεγάλη ὑπῆρχεν ἡ συρῶσθαι πανταχόθεν τῆς Γερμανίας δραματικῶν ποιητῶν, ἐπιστήμων ἡθοποιῶν,

καὶ ἄλλων περὶ τὸ θέατρον ἐνδιαφερομένων συγγραφέων. Ἐν ἄλλοις δ' ἀπήντησα ἐκεῖ τὴν Βαρωνίδα Prokesch d'Osten, ἣτις, τότε μὲν ἦν ἡ νύμφη τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας, ἄλλοτε δ' ὡς ἡθοποιὸς εἶχε διαπρέψη ὑπὸ τὸ ὄνομα Gossmann, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου. Κατὰ τὴν πρώτην ἑσπέραν τῆς ἑορτῆς παρεστάθη δραμάτιον πανηγυρικόν, συνταχθὲν ἐπὶ τῇ περιστάσει τῆς ἑορτῆς ὑπὸ τοῦ ποιῆ ἡθοποιοῦ, τότε δ' ὡς δραματουργοῦ διαπρέποντος γέροντος Cörner, καὶ εἰς αὐτὸ καὶ ἡ Βαρωνὶς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνήν, ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἑνὸς τῶν πρώτων προσώπων, ᾧ διεδραμάτιζεν ἄλλοτε. Ἄλλην δ' ἑσπέραν παρεστάθησαν τρία μικρὰ δράματα, αὐτὰ ἐκεῖνα, ᾧ εἶχον διδαχθῆ πρὸ πενήκοντα ἐτῶν, τὴν πρώτην ἑσπέραν, καθ' ἣν ὁ κ. Maurice εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν. Ἐπισκεφθεὶς δὲ τὸ θέατρον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν, εἶδον ἐκτεθειμένα ἐκεῖ τ' ἀπειράριθμα δῶρα, ᾧ ὁ γηραιός, ἀλλ' ἔτι ἀκμαῖος Διευθυντὴς ἔλαβεν ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τῷ ἐπέμφθησαν καὶ ἑννέα παράσημα ὑπὸ διαφόρων ἡγεμόνων. Τὸ Σάββατον δὲ τὸ ἑσπέρας παρετέθη δεῖπνον πολλῶν ἑκατοντάδων συνδαιτυμόνων εἰς ἀπέραντον δημοσίαν αἴθουσαν, εἰς ἣν ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος ἄμβων διὰ τοὺς τὰς προπόσεις ἀγορεύοντας. Ἦναγκάσθη δὲ καὶ ἐγώ, ἐπανειλημμένως προτραπεὶς ὑπὸ τῶν παρακαθημένων μοι, ν' ἀναβῶ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ εἰπῶ τινὰ αὐτοσχέδια, δὲν ἠξέυρω μὲν τίνα, ἀλλ' ἔξ εὐγενοῦς φιλοφροσύνης χειροκροτηθέντα, καὶ τὴν ἐπιούσαν δημοσιευθέντα εἰς τὰς ἑφημερίδας τοῦ Ἀμβούργου.

Τὴν μετ' αὐτὴν δ' ἑσπέραν ἀπῆλθον εἰς τὸ ἐπίσημον Θέατρον Victoriatheater, διότι τὸ τοῦ κ. Maurice ἦτον ἰδιωτικόν, ἵνα ἰδῶ διδασκόμενον ἔργον τοῦ μέτρια μὲν λυρικά τινα ποιήματα γράψαντος, ἀλλ' εἶτα καὶ εἰς ἀξιώσεις δραματικοῦ ποιητοῦ παραστρατήσαντος Waldenbruch, υἱοῦ τοῦ ποτὲ ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβεως τῆς Πρωσσίας. Ἐπεγράφετο δὲ τὸ δράμα τοῦτο Die Karolingen καὶ ἀνεγνώρισα ἐν αὐτῷ, παραδόξως, ἀπομίμησιν, ὅλως ἀνάξιον καὶ οὐδεμίαν γνῶσιν ἢ αἴσθησιν τῆς δραματικῆς ἐλέγχουσιν, τοῦ εἰδικοῦ μου

Δούκα, ὅστις, πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤδη, εἶχεν ἐκδοθῇ γερμανιστί. Τοῦ κ. Λοῦγκερ, βουλευτοῦ, ὅστις, ἅμα τῇ πρώτῃ ἀφίξει μου εἰς Βερολῖνον, εἶχεν ἀγορεύσῃ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς καὶ εἰς ἐνθύμησιν τῷ εἶχον πέμψῃ τὴν περὶ Λαυρίου γαλλικὴν πραγματείαν μου, ἣ νέα θυγάτηρ, Δώρα, ἡσχολεῖτο εἰς δραματογραφίαν, καὶ ἐν Ἀμβούργῳ ἐπρόκειτο νὰ διδαχθῇ ἐν τῶν δραμάτων αὐτῆς, τὸ ἐπιγραφόμενον **Σφίγξ**, κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου. Κατὰ πρόσκλησιν λοιπὸν μετέβην καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὥς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν συγγραφέων καὶ φίλων τῆς οἰκογενείας συνωδοιπόρησαν. Τὸ δράμα, οὐχὶ ἐντελῶς διδαχθὲν, εὗρον ἀρετῶν ἀμφιβόλων, οὐχὶ μὲν ἄνευ χάριτος καὶ δυνάμεως λόγου, ἀλλὰ στερούμενον τέχνης. Οὐχ ἦττον, ἀκούων αὐτὸ αὐστηρῶς κατακρινόμενον ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν ἀμφοτέρων τῶν Θεάτρων, τοῦτε Μωρίς καὶ τοῦ Πολλίνη, τὸ ὑπεστήριξα τὸ κατὰ δύναμιν χειροκροτηθεῖσα δ' ἡ κυρία Δώρα, προῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ δι' ὑποκλίσεως ηὐχαρίστησε τὸ ἀκροατήριον.

Μετὰ δὲ τὴν παράστασιν, μὲ παρεκάλεσεν ὁ πατὴρ τῆς ποιητρίας νὰ τοὺς συνοδεύσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καί, ὅτε ἠθέλησαν ἀπέλθω πρὸ τοῦ δείπνου, διότι ἤμην μεταξὺ ἀγνώστων, ἠναγκάσθην, ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ του «νὰ μείνω καὶ νὰ πληρώσω τὴν συμβολήν μου 10 Μάρκας», (12 1/2 Δρ.) διὰ τὸν οἶνον, ὃν ἐγὼ δὲν ἔπιον.

Ἐπὶ τῆς ἐπιδημίας μου δὲ ταύτης εἰς Ἀμβούργον ἦλθε πρὸς ἐμὲ ὁ ὑποδιευθυντὴς ἢ ἐπίτροπος τοῦ Θεάτρου (intendant) κ. Buchholz, εἰς ὃν ἦν καὶ ἡ κρίσις τῶν παρουσιαζομένων δραμάτων ἀνατεθειμένη, κατὰ διαταγὴν τοῦ προΐσταμένου αὐτοῦ κ. Πολλίνη, τοῦ ζητήσαντός με τὸν Δούκα μου εἰς παράστασιν, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι οὗτος, ἐξετάσας τὸ δράμα, εὗρε μὲν αὐτὸ δεκτικὸν παραστάσεως, ἀλλὰ μετὰ σπουδαίων μεταρρυθμίσεων, οἷον τῆς ὑπάρξεως πλείονος δραματικῆς συγκρούσεως (conflit) τῶν παθῶν καὶ τῶν θέσεων τῶν προσώπων, καί, προσέτι, τῆς ἀπολήξεως ἐκάστης πράξεως εἰς τι ἀποτελοῦν ἐντύπωσιν καὶ τὴν προσοχὴν διεγείρον. Ἄλλ' ἀπέκρουσα ἀμφότερα, ὥς κοινούς τύπους,

οὓς δὲν εἶχον τότε πρῶτον νὰ μάθω, δεῖξας αὐτῷ ὅτι τὰ ζητούμενα ὑπάρχουσι πληρέστατα ἐν τῷ δράματι, καὶ τότε ἠναγκάσθη νὰ μοὶ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε διατρέξῃ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον μου.

Μαθὼν δέ, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς Βερολῖνον, παρὰ τῆς κυρίας Φιλίππη, ὅτι ὁ Πολλίνης εἶχε, διότι θὰ διδάξῃ τὸν Δούκαν, ἀξίωσιν Ἑλληνικοῦ παρασήμου, τὴν παρεκάλεσα νὰ τῷ γράψῃ ὅτι ἀποσύρω τὸ δράμα, καθ' ὅσον ἐπὶ τοιούτῳ ὄρῳ δὲν δέχομαι νὰ παρασταθῇ, καὶ παράσημον, οὔτε δύναμαι, οὔτε θέλω νὰ ὑποσχεθῶ.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου εἰς συναναστροφὴν παρὰ τινι κ. Köbsor ἀπήντησα τὸν κ. Roderstedt, ποιητὴν τοῦ Mizra Shaffy, ὅστις, ὡς ἐφύλει καὶ συνήθως ἔπραττε, μᾶς ἀπήγγειλεν ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἐπειδὴ δὲ διὰ μακρῶν συνδιελέγην μετ' αὐτοῦ περὶ τούτων, μοὶ ἔπεμψεν εἰς δῶρον τὸ δράμα του, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἀλέξανδρος ἐν Θήβαις», ὃ, διὰ τὴν ποιητικὴν του ὑπόληψιν, προτιμότερον, κατ' ἐμέ, θὰ ἦτον, ἂν δὲν εἶχε γράψῃ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους τούτου ἐπερατώθη ἡ παρὰ Schottländer ἐκδοσις τοῦ Ἑλλισσεν τῆς ἐμῆς ἐμμέτρου μεταφράσεως τῶν Τριάκοντα. Ἐχὼν δὲ περισσότερον καιρὸν διαθέσιμον, περατωθέντος ὀριστικῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος διὰ τῆς καταλήψεως τῶν δοθεισῶν ἡμῖν χωρῶν, μετέφρασα, ἐν στιγμαῖς ἀνέσεως, ἐξ ἀρχῆς καὶ πάντα τὸν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ κ. Sanders μεταφρασθέντα καὶ ἐκδοθέντα Κουτρούλην, ὃν ἐπίσης, ἀφ' οὗ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν τοῦ πρώτου μεταφραστοῦ, ἐξέδωκε τὸ προσεχὲς ἔτος ὁ Schottländer, τῆς μουσικῆς τῶν χορῶν αὐτοῦ, ἣν συνέταξεν ὁ ἐν Παρισίοις διάσημος Danhausen, ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Fürsten, ἄνευ τοῦ ὀργανικοῦ μέρους (partitions), ὃ χειρόγραφον μένει ἐν τοῖς βιβλίοις μου.

Εἰς τῆς λογίας δὲ καὶ φιλομούσου κυρίας Stranz τὸ γεῦμα ἐγνώρισα τὴν κυρίαν Rahm, θυγατέρα τοῦ κ. Köhne, ἐνὸς τῶν Ἐφόρων τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου τῆς Πειρουπόλεως, τοῦ ἄλλοτε πέμψαντός μοι εἰς Ἀθήνας τὸ μεγαλοπρεπὲς σύγγραμμά του

περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, καὶ δι' ἐκείνης ἐτέθην αὖθις εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ πολυμαθοῦς τῆς πατρός, ὃν καὶ μετέπειτα ἀπήντησα ἐν Βερολίνῳ.

1882.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου ἦλθε πρὸς με ὁ ἐκ Βαυαρίας ἱατρὸς Schanzenbach, λυπηρὰν φέρων μοι ἀγγελίαν, ὅτι συνώδευσεν εἰς Βερολῖνον ἐκ Μονάχου τὸν Λέανδρον Δόσιον, παθόντα τὰς φρένας. Ἔσπευσα δ' εὐθὺς εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον,» εἰς ὃ εἶχε καταλύσῃ, καὶ τὸν ἄλλοτε διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις καὶ τὴν εὐφυΐαν του διακεκριμένον χρηστὸν νέον, εἰς οὗ τὸν γάμον εἶχον παραστῇ (1879), χωρὶς ὅμως αἴσιν νὰ οἰωνίζωμαι ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἐκείνου, εὖρον ἤδη παραπαίοντα, καί, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, ἀνιάτως παράφρονα.

Καὶ μ' ἀνεγνώρισε μὲν, καὶ μοὶ ἔδωκε μειδιῶν τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἀμέσως ἤρχισεν ἀσυνάρτητα νὰ μοὶ λέγῃ, καὶ εἰς τὸ παράθυρον χωρῶν, ν' ἀκροᾶται καὶ νὰ ὁμιλῇ, νομίζων ὅτι συνδιαλέγεται μετὰ τῆς ἐν Μονάχῳ διαμενούσης ἑξαδέλφης του, τῆς πενθερᾶς τοῦ υἱοῦ μου κυρίας Βαλτατζῆ, καὶ προσέτι νὰ μᾶς λέγῃ, ὅτι ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ Ὑπουργὸς τῆς Ἐκπαιδεύσεως τῆς Γερμανίας.

Συνοδεία δὲ τοῦ ἱατροῦ, καίτοι ἀνθιστάμενον κατ' ἀρχάς, τὸν μετεφέραμεν, πρὸς βαθυτάτην μου θλίψιν, εἰς τὸ ἰδιωτικόν, κατὰ τὴν κρίσιν δὲ τοῦ κ. Schanzenbach, ἄριστον φρενοκομεῖον τοῦ προαστείου Shöneburg. Ἐκεῖ δ' ἔκτοτε συνεχῶς τὸν ἐπισκεπτόμεν, ὅτε μὲν μόνος, ὅτε δὲ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς φίλης του καὶ ἐν Ῥωμανίᾳ γείτονός του κυρίας Ζωῆς Γκίκα, καὶ ἐβλέπομεν τὴν πρόοδον τοῦ δεινοῦ, μέχρις οὗ ἔπαυσε νὰ μᾶς ἀναγνωρίζῃ, οὐδ' ὁμιλεῖ, ἀλλὰ μόλις ἀκατανόητά τινα ἐπιθύριζε, καὶ τέλος ὁ θάνατος, μεθ' ἱκανὸν χρόνον, τὸν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τῆς ἀφορήτου ταύτης ὑπάρξεως.